

търнокопа, и хрясъ Така по кратуната . . . Той на чвса падна, ритна два пжти и спрѣ. . . Туй то-о о!

Даскалъ Стефанъ съ мжка гледаше Йоргия

— Богъ да ти е на помощъ, човѣче, — рече той приbledнѣлъ.

— Чакай де, продължи Йорги — като го видѣхъ свършилъ, рекохъ, чакай да го заровя баремъ въ трапа, че да не се узнае нѣщо. Търколихъ го въ трапа и започнахъ да го заравямъ . . . ала хвърлихъ петъ-шестъ лопати, хвана ме страхъ и избѣгахъ въ едно далечно село. На другия день гледамъ, — какво да видя? Таки влиза въ селото. Нарамилъ търнокопитѣ и лопатитѣ и иде ли, иде къмъ мене — ухилилъ се, сѣкашъ нищо не е било.

— Не бой се, Йорге. — рече — азъ знаа и на друго мѣсто имане. Клетва ти давамъ, че жбѣ нѣма да обѣля, до като не го извадимъ.

Даскалъ Стефанъ облекчено въздѣхна, а Йорги се ухили и добави:

— За Така урокъ и за менъ урокъ . . . Таквизъ работи учатъ човѣка, бати Стефане, и каратъ го да си отваря очитѣ!

Тѣ повървѣха мълкомъ нѣколко минути и даскалъ Стефанъ запита:

— Кжде си на работа сега?

— При чича Конда, твоя по-голѣмъ братъ — отвърна Йорги и добави: намѣрихме се изъ селата. Поискахъ му работа и той ми даде. Съ една дума! Ето нѣ, цѣла недѣля какъ работя. Сега карамъ тая кола съ плѣвата у Акифъ ходжа.

— Е какъ, бати Кондо работи ли? — попита даскалъ Стефанъ.

— Огънь, огънь ти казвамъ. Като хала хвърка. Гледамъ го и се чудя, той ли е или не е.